

— За да са върнѣ пакъ въ него... но не сполучихъ, защото ма познахъ и ма погнѣхъ да ма гонѣтъ. . . На добра честь, преварихъ и прибѣгнѣхъ въ вашия домъ, и ви искамъ хиляди пѣти прошка, любезный ми д'Агвиларе, за дѣто посмѣихъ да влѣзѣмъ безъ да ма чакате.»

Въ тѣзи минута виковетъ са усилихъ, и единъ отъ слугитъ са притече растреперанъ да каже, че народътъ иска да са испѣди вѣнъ отъ кѣщи управителтъ.

Графъ де-Лемось прибѣднѣ. Младыйтъ Фернандо са приближи до него като да го защити, а донъ Жуанъ д'Агвиларъ, безъ да стане отъ стола си, рече усмихнѣто:

«Речи имъ, че като оцѣнявамъ доста високо посѣщеніето, което ми направи г. графъ, не склонявамъ да скратѣмъ посѣщеніето му. Той ще остане въ дома на д'Агвилара колкото ище.»

И послѣ приложи съ кастилско достолѣніе:

«Колкото за онѣзи, които сѣ на вратата ми, рече имъ да са махнѣтъ.»

Таквози бѣше почитаніето което отдавахъ домашнитъ на Агвилара къмъ него, и таквази точността съ които испѣлняхъ заповѣдитъ му, щото слугата му нито помисли че трѣба да направи една малка забѣлѣжка; и безъ да помисли че ще бѣде раскѣсанъ отъ народа слѣзе да испѣлни заповѣдта. Но бѣ невъзможно, защото домашнитъ слуги, оплашени отъ натрупаното множество бѣхъ залостили голѣмитъ врата; и, ако и да са обичаше и почиташе донъ Жуанъ д'Агвиларъ отъ сичкитъ, но множеството, раздражено отъ защитителнитъ тѣзи мѣрѣки, наченѣ да показва враждебно расположеніе.

Бѣднийтъ полицмейстеръ, неволень начальникъ на едно движеніе което немаше сила да въспре, и предводитель на войска, която го праваше да трепери отъ страхъ, поиска, но напраздно, да си издигне гласа. Поерѣдъ толкози шумъ, никой не чуваше що дума; само рѣжкомаханіята му са виждахъ, и народътъ като мисляше че полицмейстерътъ му са старая-